

การรณรงค์ต่อต้านปัญหาการใช้ แรงงานเด็กในประเทศไทย ๒๕๕๐

การป้องกันการใช้แรงงานเด็กในภาคเกษตรและการ ส่งเสริมการทำงานที่ปลอดภัยกับเยาวชนในประเทศ ไทย

วันที่ ๑๒ มิถุนายน ถือเป็นวันพิเศษที่ทั่วโลก รวมทั้งประเทศไทย ได้รวมพลังกันเพื่อแสดงเจตนารมณ์ร่วมกันที่จะยุติการใช้แรงงานเด็กในรูปแบบที่เลวร้าย ในปีนี้ วันต่อต้านการใช้แรงงานเด็กโลก เน้นไปที่ การแก้ไขปัญหาการใช้แรงงานเด็กในภาคเกษตร โดยเฉพาะในภาวะที่เสี่ยงอันตรายจากการสัมผัสสารเคมี ตลอดจนการใช้แรงงานเด็กในการทำงานเกษตรที่มีความเสี่ยงอื่นๆ

ปัจจุบันยังมีเด็กที่ทำงานในภาวะที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพทั้งทางร่างกาย จิตใจ และศีลธรรมอันดีเกือบทั่วทุกมุมโลก จากผลการสำรวจทั่วโลกพบว่าแรงงานเด็กส่วนใหญ่ยังทำงานอยู่ในภาคเกษตรกรรม ในปี พ.ศ. ๒๕๔๗ มีเด็กอายุ ๕-๑๗ ปีจำนวนกว่า ๒๑๘ ล้านคน ยังเป็นแรงงานเด็ก ร้อยละ ๗๐ ของเด็กกลุ่มนี้ ทำงานในภาคเกษตร และ ร้อยละ ๙๐ อาศัยอยู่ในชนบทของประเทศกำลังพัฒนาที่มีการทำงานในภาคเกษตรเป็นหลัก¹

เด็กทั้งหญิงและชาย กว่า ๑๕๐ ล้านคน ทำงานตั้งแต่งานเลี้ยงวัวควาย งานปลูกพืชและงานเก็บเกี่ยว จนถึงงานที่ต้องใช้เครื่องจักร ซึ่งล้วนเป็นงานที่เกี่ยวข้องกับการผลิตอาหารให้พวกเราบริโภค บางคนทำงานเกี่ยวข้องกับการผลิตพืชผลทางการเกษตรหลักๆ ที่พวกเราใช้อยู่ในชีวิตประจำวัน เด็กกลุ่มนี้กว่า ๑๓๒ ล้านคนมีอายุเพียง ๕ ปี ถึง ๑๔ ปี

กว่าสองทศวรรษที่ผ่านมา ประชาคมโลกจึงร่วมกันผนึกกำลังเพื่อต่อต้านปัญหาการใช้แรงงานเด็ก

องค์การแรงงานระหว่างประเทศ มีดำริให้มีวันต่อต้านปัญหาแรงงานเด็กโลกมาตั้งแต่ปีพ.ศ. ๒๕๔๕ เพื่อรณรงค์ให้ประชาชนทั่วไปได้รับรู้ถึงชีวิตและสภาวะความยากลำบากที่เด็กเหล่านี้ต้องเผชิญ วันนี้ถือเป็นวันที่เปิดโอกาสให้บุคลากรภาครัฐ และภาคีเครือข่ายทางสังคม ประชาคม และกลุ่มต่างๆ รวมถึง โรงเรียน เยาวชน กลุ่มสตรี และสื่อมวลชนได้ร่วมกันแสดงพลังในการรณรงค์ต่อต้านปัญหาการใช้แรงงานเด็ก

ความก้าวหน้าในการแก้ปัญหาแรงงานเด็กในประเทศไทย

ประเทศไทยนับว่าประสบความสำเร็จเป็นอย่างยิ่งในการลดการใช้แรงงานเด็กตลอดสิบกว่าปีที่ผ่านมา ด้วยมาตรการเชิงบวก ในการพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจ พร้อมกับการลดการเติบโตของประชากร นอกจากประเทศไทยจะให้สัตยาบันในอนุสัญญาฉบับที่ ๑๘๒ ขององค์การแรงงานระหว่างประเทศในปี พ.ศ. ๒๕๔๔ แล้ว ประเทศไทยยังได้ให้สัตยาบันในอนุสัญญาฉบับที่ ๑๓๘ ว่าด้วยการกำหนดอายุขั้นต่ำไว้ตั้งแต่ปีพ.ศ. ๒๕๔๗ อีกด้วย การให้สัตยาบันทั้งสองฉบับนี้ ทำให้ต้องมีการเปลี่ยนแปลงทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองและป้องกันเด็กอายุต่ำกว่า ๑๕ ปี จากการเข้าสู่การเป็นแรงงาน กฎกระทรวงแรงงานในด้านการคุ้มครองแรงงานในภาคเกษตร ปีพ.ศ. ๒๕๔๗ ได้ระบุไว้อย่างชัดเจนว่า ไม่ให้เด็กอายุต่ำกว่า ๑๕ ปีทำงานเต็มเวลาในภาคเกษตร อย่างไรก็ตามกฎหมายนี้ยังอนุโลมให้เด็กอายุระหว่าง ๑๓ ถึง ๑๕ ปี ทำงานได้นอกเวลาเรียน โดยได้รับการอนุญาตจากพ่อแม่

จากการสำรวจในปีพ.ศ. ๒๕๔๘ ของกระทรวงแรงงานพบว่า มีเด็กอายุ ๑๕-๑๗ ปี กว่า ๓๐๐,๐๐๐ คน ทำงานอยู่ในสถานประกอบการที่จดทะเบียนตามกฎหมาย (ร้อยละ ๖๐ ของแรงงานเด็กเป็นผู้ชาย และ ร้อยละ ๔๐ เป็นผู้หญิง) ร้อยละ ๗๖ ของเด็กกลุ่มนี้ทำงานนอกภาคเกษตรกรรม ขณะที่ มีเพียง ร้อยละ ๒๔ (๘๐,๐๐๐ คน) ทำงานในภาคเกษตรในระบบ ตัวเลขดังกล่าวไม่รวมเด็กที่มีอายุต่ำกว่า ๑๕ ปี ที่ทำงานโดยไม่มีการจดทะเบียน หรือเป็นเด็กต่างด้าว ในประเทศไทยยังพบว่าการใช้แรงงานเด็กในรูปแบบที่เลวร้ายบางประเภท ยังคงเป็นปัญหา เช่น เด็กที่เป็นเหยื่อของการค้ามนุษย์ เด็กที่ทำงานในขณะที่มีอายุต่ำกว่า ๑๕ ปี เด็กที่ถูกนำไปขูดรีด เด็กที่เป็นแรงงาน

¹ The end of child labour: Within reach. ILO Global Report under the Follow-up to the ILO Declaration on Fundamental Principles and Rights at Work, Report I (B) International Labour Conference, 95th Session, Geneva, 2006.

ทำงานบ้าน เด็กที่อยู่ในภาคอุตสาหกรรมการประมง ในภาคเกษตร และภาคบริการบางประเภทเช่น ร้านคาราโอเกะที่มีการจำหน่ายสุรา ปัญหาเด็กต่างชาติที่เข้ามาทำงานจากประเทศเพื่อนบ้าน ยังคงเป็นความท้าทายที่ประเทศไทยจะต้องแก้ไข เนื่องจากเด็กเหล่านี้ยังไม่ได้จดทะเบียน (ดังนั้นจึงไม่อาจเข้าถึงบริการการศึกษา หรือบริการทางสังคมอื่นๆ ได้) และมีเป็นจำนวนมากที่เข้าเมืองโดยผิดกฎหมาย ทั้งที่มาโดยลำพัง หรือ มาเป็นกลุ่ม หรือติดตามพ่อแม่มาหางานทำ

เด็กบางคนยังคงตกเป็นเหยื่อของการค้ามนุษย์ หลังจากที่พวกเขาข้ามชายแดนมาพบกับคนรู้จักหรือนายหน้า เข้าสู่การบังคับ และ/หรือ กักขัง หน่วงเหนี่ยวให้ทำงานในประเทศไทย ในสถานที่ต่างๆ เช่น ในฟาร์ม ในไร่ขนาดใหญ่ ที่มีการใช้สารเคมีที่อันตราย ในโรงงานที่เย็บชุดถูกใช้ให้ทำงานที่เกี่ยวข้องกับอุปกรณ์เครื่องจักรที่เป็นอันตราย การทำงานบ้าน การทำงานในเรือประมงทะเลเป็นระยะเวลานาน หรือแม้กระทั่งการถูกล่วงไปค้าประเวณี ปัญหาที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งคือ ไม่มีการปฏิบัติตามสัญญาการจ้างงาน การทำงานที่ยากเกินความคาดหมาย นายจ้างใช้กำลัง ดุด่า หรือแม้กระทั่งกีดกันไม่ให้เด็กออกไปข้างนอกสถานที่ทำงาน ด้วยการข่มขู่ การข่มเหง หรือทำร้ายร่างกาย จากการศึกษาวิจัยที่สนับสนุนโดยองค์กรแรงงานระหว่างประเทศ พบว่าร้อยละสี่สิบห้าของเด็กต่างชาติที่ทำงานในเรือประมงในประเทศ ต้องทำงานเกินกว่า ๑๒ ชั่วโมงต่อวัน บางครั้ง ๗ วันต่อสัปดาห์ การศึกษาวิจัยโดยสถาบันประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล พบว่า นายจ้างบางคนในประเทศไทยบอกว่าต้องการใช้แรงงานเด็กมากกว่าผู้ใหญ่ เพราะเด็กเชื่อฟัง และ ‘ควบคุมง่าย’

เด็กและเยาวชนในภาคเกษตร

การผลิตพืชผลทางการเกษตรในบางพื้นที่ของประเทศไทยเป็นการผลิตขนาดใหญ่ จึงต้องใช้แรงงานเกษตรกรจำนวนมาก องค์กรการแรงงานระหว่างประเทศภายใต้โครงการระหว่างประเทศว่าด้วยการแก้ไขปัญหาค่าจ้างแรงงานเด็ก (International Programme on the Elimination of Child Labour –IPEC) ได้สนับสนุนการศึกษาสำรวจในบางพื้นที่ เพื่อศึกษาสถานะของเด็กที่ทำงานอยู่ในภาคการเกษตร พบว่า การทำสวนขนาดใหญ่ เช่น สวนดอกไม้ในจังหวัดตากใช้เนื้อที่กว่า ๕,๐๐๐ ไร่ และต้องใช้คนมากกว่า ๕,๐๐๐ คน ที่จะดูแลกุหลาบ ดอกดาวเรือง และพืชผักต่างๆ ที่มีเนื้อที่รวมแล้วมากกว่า สามหมื่นไร่ การทำสวนและไร่ผัก

ขนาดใหญ่เหล่านี้ต้องใช้แรงงานตลอดทั้งปี ซึ่งมีทั้งแรงงานผู้ใหญ่ แรงงานเด็กที่เป็นทั้งไทยและเด็กต่างชาติ แรงงานเด็กเหล่านี้ต้องทำงานหลายอย่างที่ต้องสัมผัสกับสารเคมีทั้งโดยตรงและโดยอ้อม เช่น ในขั้นตอนการปลูก การใส่ปุ๋ย การรดน้ำผัก การเก็บผลผลิต เด็กบางคนต้องยกของหนักเกินกำลัง ต้องเตรียมดินท่ามกลางแสงแดดที่ร้อนจัด ล้างบรรจุภัณฑ์ที่มีสารเคมี เด็กบางคนต้องพ่นยาฆ่าแมลง

จากสถิติของสำนักงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานจังหวัดอุดรธานี พบว่า จำนวนแรงงานเด็ก (ที่อายุ ๑๓-๑๘ ปี) ในงานทุกประเภทมีจำนวนลดลง อย่างไรก็ตามมีเด็กจำนวนหนึ่งที่ไม่ได้จดทะเบียน ทำงานในไร่อ้อยกับพ่อแม่โดยไม่ได้รับค่าตอบแทน เด็กเหล่านี้ไม่ได้ถูกจ้างงานโดยตรงจากนายจ้าง แต่ถือว่าเป็น “แรงงานเสริม” ที่ช่วยพ่อแม่ทำงานโดยได้รับค่าจ้างแบบเหมารวม การจ้างผลิตในลักษณะนี้อยู่ในข่ายของ “เกษตรพันธสัญญา” ซึ่งปฏิบัติกันมากในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยครอบครัวจะรับค่าจ้างเป็นเงินจำนวนหนึ่งเพื่อผลิตพืชผลจากที่บ้าน ส่งให้นายจ้าง ในบางกรณีงานเหล่านี้เป็นงานที่ต้องย้ายจากไร่หนึ่งไปอีกไร่หนึ่ง ทำให้เด็กกลุ่มนี้ไม่มีโอกาสที่จะเข้าโรงเรียน

รายงานการวิจัยจากมหาวิทยาลัยขอนแก่น แสดงให้เห็นอีกว่า การจ้างเหมาแบบ “เกษตรพันธสัญญา” นี้โดยปกติแล้วจะกำหนดขั้นตอนการผลิตโดยบริษัทใหญ่ โดยที่บริษัทเหล่านี้จะให้เมล็ดพันธุ์แก่เกษตรกรพร้อมกับสารเคมีที่ใช้ในการเพาะปลูก ไม่ว่าจะเป็นฮอร์โมนเร่งการเจริญเติบโต ยาฆ่าแมลง ยากำจัดวัชพืช และอุปกรณ์อื่นๆ เกษตรกรมีหน้าที่เพาะเมล็ดพันธุ์ลงไปปลูกในที่ของตน และปฏิบัติตามขั้นตอนการดูแลพันธุ์พืช ให้ปุ๋ย ให้สารเคมี ตามที่บริษัทกำหนดให้ เพื่อให้ได้ปริมาณผลผลิตตามที่บริษัทนั้นต้องการ ในกรณีนี้จะพบว่า สมาชิกในครัวเรือนของเกษตรกร รวมถึงเด็กจะทำงานด้วยกัน และสัมผัสกับสารเคมีโดยตรงในลักษณะเดียวกัน สารเคมีเหล่านี้มีผลกระทบต่อเด็กที่อายุต่ำกว่า ๑๘ ปี เนื่องจากเป็นวัยที่มีภูมิต้านทานต่ำกว่าผู้ใหญ่และเมื่อป่วยจะมีอาการที่รุนแรงกว่า

เด็กและเยาวชนในงานด้านประมง

จังหวัดสมุทรสาครเป็นจังหวัดที่มีการประมงและอุตสาหกรรมการผลิตอาหารทะเลขนาดใหญ่ กระทรวงแรงงานมีข้อมูลตัวเลขว่ามีแรงงานต่างชาติทำงานในจังหวัดสมุทรสาครเป็นจำนวนมากกว่า ๑๒๕,๐๐๐ คน ส่วนใหญ่เป็นคนพม่าและชนกลุ่มน้อยจากประเทศ

พบว่า ในจำนวนนี้ยังไม่รวมแรงงานที่ไม่จดทะเบียน โดยเฉพาะกลุ่มที่มีอายุระหว่าง ๑๕ ถึง ๑๘ ปี ที่ทำงานทั้งในการประมงและการเกษตร เด็กและเยาวชนที่ทำงานบนเรือส่วนใหญ่เป็นผู้ชาย ส่วนผู้หญิงทำงานในอุตสาหกรรมแปรรูปอาหาร เด็กกลุ่มนี้ไม่มีประกันสังคมหรือสวัสดิการอื่นๆ

แรงงานเด็กต่างชาติมักจะเคลื่อนย้ายตามพ่อแม่ บางคนเกิดและเติบโตในประเทศไทยแต่ไม่สามารถได้รับสัญชาติไทยเนื่องจากพ่อแม่เป็นคนต่างด้าว งานวิจัยจากศูนย์วิจัยเพื่อการย้ายถิ่นในเอเชีย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่ามีเด็กไทยที่อายุระหว่าง ๑๕ ถึง ๑๘ ปี ทำ งานอย่างถูกกฎหมายอยู่ราว ๔,๗๐๐ คน อย่างไรก็ตาม คาดว่าจะมีเด็กทำงานอยู่จริงทั้งเด็กไทยและเด็กต่างชาติอยู่ประมาณ ๒๐,๐๐๐ คน ในจังหวัดสมุทรสาคร ภาวะการทำงานในอุตสาหกรรมประมงนี้ค่อนข้างเป็นอันตรายต่อสุขภาพและพัฒนาการของเด็ก ทั้งในเรื่องของการยกของหนัก ก่อปรทั้งไม่มีเครื่องมือที่เหมาะสม ทำงานเป็นเวลายาวนานและมีกำหนดเวลาที่ไม่แน่นอน

การศึกษาสภาวะการณ์ของการใช้แรงงานเด็กในจังหวัดสงขลา และปัตตานี พบว่า เด็กทำงานในหลายกิจกรรม เช่น การคัดแยกปลา งานประมงชายฝั่ง งานล้างและแล่อาหารทะเล หรือการแปรรูปอาหารทะเล แรงงานเด็กส่วนใหญ่ในสองจังหวัดนี้เป็นเด็กไทย (ร้อยละ ๗๙) อย่างไรก็ตาม ร้อยละ ๖.๗ เป็นเด็กที่มีอายุต่ำกว่า ๑๕ ปี เด็กเหล่านี้ได้รับค่าตอบแทนในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งผ่านทางครอบครัว พ่อแม่ ญาติ หรือ ผู้ปกครอง

เราจะป้องกันการใช้แรงงานเด็กในภาคเกษตรได้อย่างไร

1. **ควรมีการบังคับใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงานปี พ.ศ. ๒๕๔๑ และ กฎกระทรวงว่า ด้วยการคุ้มครองแรงงานในภาคเกษตร พ.ศ. ๒๕๔๗ อย่างมีประสิทธิภาพ** รวมถึงกฎและระเบียบอื่นๆ ที่ใช้คุ้มครองและป้องกันเด็กที่เข้าสู่วัยที่กฎหมายคุ้มครองอายุขั้นต่ำในการจ้างงานจากการทำงานในภาคเกษตร นอกจากนั้นควรมีข้อบังคับไม่ให้เด็กทั้งหญิงและชายอายุต่ำกว่า ๑๘ ปี เข้าสู่งาน
2. **ส่งเสริมการเกษตรปลอดภัยและสิ่งแวดล้อมในการทำ การเกษตรที่ปลอดสารเคมีที่เป็นอันตราย โดยเฉพาะในกิจกรรมที่มีเยาวชนเข้าไปเกี่ยวข้อง** การมีส่วนร่วมของเยาวชนในกิจกรรมของครอบครัว ควรเป็นการส่งเสริมการเรียนรู้และพัฒนาทักษะที่มีคุณค่าแก่เยาวชน และช่วยแบ่ง

เบาภาระในครอบครัว โดยที่ไม่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ความปลอดภัย พัฒนาการและสุขภาพโดยรวมของเยาวชน

3. **ส่งเสริมการศึกษาและการอบรมอาชีพที่เป็นทางเลือก** เช่น การเกษตรปลอดสารเคมีที่เป็นอันตราย ให้มีผลในทางที่ดีต่อชีวิตเด็กและครอบครัว
4. **ส่งเสริมให้เด็กต่างชาติได้รับโอกาสเข้าศึกษาในโรงเรียน** ให้สอดคล้องกับนโยบายการศึกษาของกระทรวงศึกษาที่จะส่งเสริมการศึกษาแก่เด็กด้วยโอกาส
5. **สร้างความตระหนักรู้ต่อสาธารณชนเกี่ยวกับงานที่เป็นอันตรายสำหรับเด็ก** และจำเป็นต้องป้องกันไม่ให้เด็กอายุต่ำกว่า ๑๕ ปีต้องเป็นแรงงาน โดยเฉพาะในกลุ่มเด็กต่างชาติ

บทบาทขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ

โครงการระหว่างประเทศว่าด้วยการแก้ไขปัญหาลูกจ้างเด็ก ขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ (ILO) ได้สนับสนุนการทำงานระดับชาติเพื่อจัดปัญหาแรงงานเด็กโดยเฉพาะแรงงานเด็กในรูปแบบที่เลวร้ายในประเทศไทย จากความสำเร็จและประสบการณ์ของประเทศไทยที่ได้มีการพัฒนาตลอดทศวรรษนี้ ทางองค์การแรงงานระหว่างประเทศจึงสนับสนุนการทำงานที่มีบูรณาการในระดับชาติเพื่อให้เกิดความยั่งยืน โดยผ่านกลไกของ คณะกรรมการระดับชาติเพื่อจัดการใช้แรงงานเด็กในรูปแบบที่เลวร้าย (คณะกรรมการอนุสัญญาฯ ๑๘๒) ซึ่งมีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน เป็นประธาน

ในปีพ.ศ. ๒๕๔๓ องค์การแรงงานระหว่างประเทศได้จัดทำโครงการเพื่อศึกษาความรุนแรงของปัญหาการค้ามนุษย์รวมถึงการค้าเด็กข้ามชาติ ทั้งเด็กและหญิงที่ถูกค้าเข้ามาในประเทศไทย รวมทั้งเด็กและหญิงไทยที่ถูกค้าออกไปต่างประเทศ ตั้งแต่ปีพ.ศ. ๒๕๔๖ โครงการนี้ได้มีการขยายการทำงานกับประเทศไทยและประเทศในอนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขง และยังคงศึกษาติดตามปัญหาเชื่อมโยงระหว่างการค้ามนุษย์และแรงงานข้ามชาติอีกด้วย

การสนับสนุนทางด้านการวิชาการของไอแอลโอ ได้แก่ กระบวนการริเริ่มประสานงานระดับรัฐมนตรีของประเทศในอนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขงเพื่อต่อต้านการค้ามนุษย์ (Coordinated Mekong-Ministerial Initiative against Trafficking--COMMIT) ซึ่งเน้นการสร้างความรู้ความเข้าใจและการตระหนักรู้ให้กับแรงงานข้ามชาติถึงอันตรายและ

ความเสี่ยงต่อการถูกค้ามนุษย์ในการย้ายถิ่นเข้ามาเป็นแรงงาน โดยไม่มีการเตรียมตัวและไม่มีเอกสาร (จาก “คู่มือ เดินทางอย่างฉลาด – ทำงานอย่างฉลาด อยู่อย่างฉลาด สำหรับแรงงานข้ามชาติที่เข้ามาทำงานในประเทศไทย”) โครงการนี้มีการจัดทำและเผยแพร่ปฏิบัติการที่ดีที่ช่วยลดความเสี่ยงของแรงงานไทยย้ายถิ่นและแรงงานข้ามชาติ ที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในพื้นที่อื่นๆ ได้ การทำงานสนับสนุนประเทศไทยของโครงการนี้ ยังรวมไปถึงการประสานงานระหว่างจังหวัด และการเพิ่มพูนศักยภาพของเจ้าหน้าที่ระดับท้องถิ่นที่ทำงานช่วยเหลือเด็กและผู้หญิงที่ตกเป็นเหยื่อของการค้ามนุษย์ด้วย

ภายใต้กรอบดำเนินการในช่วง ๓ ปี ของโครงการระหว่างประเทศ ว่าด้วยการขจัดปัญหาการใช้แรงงานเด็ก ไอแอลโอจะสนับสนุนการพัฒนา นโยบายและการจัดทำแผนปฏิบัติการระดับชาติเพื่อขจัดปัญหาการใช้แรงงานเด็กในรูปแบบที่เลวร้าย ตลอดจนสนับสนุนการปฏิบัติงานระดับจังหวัด ใน หกจังหวัดนำร่องคือ เชียงราย ตาก อุตรดิตถ์ สมุทรสาคร ปัตตานี และสงขลา โดยให้มีความสอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์และโครงการพัฒนาจังหวัด ด้านการศึกษา การขจัดปัญหาความยากจน การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ซึ่งโครงการความร่วมมือนี้มุ่งเน้นไปที่การป้องกันระยะยาว ด้วย การเสริมสร้างความตระหนักรู้ การศึกษา การฝึกอบรม ทักษะอาชีพ การส่งเสริมทางเลือกในการดำรงชีพให้กับครอบครัว และ มาตรการอื่นๆ อีกมิติหนึ่งของโครงการนี้จะมุ่งเน้นไปที่การช่วยเหลือแรงงานเด็กให้พ้นจากสภาพการทำงานที่เลวร้าย ตลอดจนการป้องกันเด็กคนอื่น ๆ ไม่ให้เข้าสู่การทำงานในรูปแบบที่เลวร้าย โครงการใหม่นี้จะเป็นโครงการที่เน้นการพัฒนาต้นแบบ และวิธีปฏิบัติการที่ดีในการขจัดปัญหาการใช้แรงงานเด็กในรูปแบบที่เลวร้าย ตลอดจนการนำต้นแบบที่ดีดังกล่าวไปปรับใช้ และขยายผลต่อไป

ติดต่อข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่

คุณสุวจิต ภูิด

ผู้จัดการโครงการประเทศไทย

โครงการระหว่างประเทศว่าด้วยการขจัดปัญหาการใช้แรงงานเด็ก

ชั้น ๑๐ ห้อง 1051 อาคารสหประชาชาติ

ถนน ราชดำเนินนอก กรุงเทพมหานคร 102000

โทร 02 288 1767 โทรสาร 02 288 1019

E-mail: suvajee@ilo.org